

ЯКЕ ВОНО, НАШЕ ПОПОВНЕННЯ?

Нинішнього літа 2581 абітурієнт брав участь за право навчатися в нашому інституті. На денне відділення було подано 2025 заяв, на вечірнє — 142, на заочне — 437.

Згідно існуючих правил, після співбесіди 20 медалістів були зараховані на енергофак, 73 на машино-будівний, 66 — на інженерно-будівельний факультети. Понад 70 власників медалей і відмінників навчання середніх спеціальних закладів, котрі підтвердили свої знання з математики, були зараховані студентами енергофаку, машинобудівного, факультетів обчислювальної техніки, автоматики й мікроелектроніки, радіотехнічного факультету.

Прохідною — 12 балів — виявилась «планка» вступу в інститут для осіб, котрі виявили бажання опанувати спеціальністю «автомобілі і автомобільне господарство», «автоматика і управління в технічних системах», «обчислювальні машини, комплекси і системи мереж». На решту спеціальностей прохідний бал становив 10, 11. До речі, у минулому році цей показник складав 9 балів, що свідчить про зростаючий загальноосвітній рівень підготовки абітурієнтів з одного боку і про ріст популярності нашого інституту — з другого.

Блискучі знання на вступних екзаменах виявили випускники СШ № 4 м. Вінниці Олександр Човган і Володимир Пушкар'єв, які набрали по 15 балів. По 14 мала Діана Гуманенко (СШ № 9), Ольга Півторак (СШ № 18) і Сергій Летько (СШ № 5). Винятково високі математичні здібності показав на вступних екзаменах Павло Фуксман, який у нинішньому році закінчив вінницьку десятку школу.

Певна річ, конкурс вдалося витримати далеко не всім. На денне відділення не пройшло понад сто двадцять вступників. План по стаціонару (1025 чоловік) виконано повністю. Разом з тим запланована кількість студентів вечірнього відділення укомплектована на 48,5, заочного — на 68,5 процента.

Недобір пояснюється насамперед зрослими вимогами на вступних екзаменах до цих категорій абітурієнтів. Вони, власне, були такими, як і для вступників денного відділення.

Таким чином, першокурсниками всіх форм навчання в нашому інституті стали 1397 чоловік.

Залишається побажати всім їм успішного оволодіння знаннями, стати висококваліфікованими інженерами, справжніми командирами сучасного виробництва.

В. Леонтьєв,

відповідальний секретар приймальної комісії.

Здійснена мрія

Цьогорічна випускниця нашої школи Оксана Кушнір стала студенткою факультету автоматики й мікроелектроніки. Можу з повним правом засвідчити — політехнічний інститут в особі Оксани Кушнір має гідного кандидата на звання інженера в галузі автоматики і управління в технічних системах. Саме таку спеціальність обрала наша вихованка.

Оксана закінчила середню школу з золотою медаллю і блискуче підтвердила набуті знання на вступному екзамені з математики. Їй було виставлено п'ятірку і дівчина після цього екзамена стала студенткою. Щиро переконана, що вчитиметься вона й далі відмінно.

В школі Оксану відзначала велика працездатність, самостійність суджень, творчий підхід до програмного матеріалу, нахил до точних наук, особливо до математики, фізики й інформатики. Контактна, скромна, витримана, чемна. Мала високий авторитет серед школярів, неодноразово обиралась комсоргом класу. Інтелектуально розвинута, ерудована, дуже вимоглива до себе, зібрана й дисциплінована. Це дозволяло не тільки відмінно вчитись, а й брати участь в предметних олімпіадах, активно займатися спортом.

Але Оксана не належить до, так званих, елітарних родин. Її батьки, Володимир Григорович і Тамара Валентинівна — звичайні робітники. Батько трудиться на м'ясокомбінаті, мати — на електротехнічному заводі. В тому, що дівчина стала студенткою політеху, неzapе- речна заслуга родини, котра змалечку прищеплювала їй любов до праці, людяність, почуття власної гідності, повагу до старших і друзів.

Хай же щастить тобі, Оксано, на новому місці.

Т. Приходська, директор середньої школи № 3 ім. М. Коцюбинського, м. Вінниця.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!



Газета видається
з лютого 1981 року.

За інженерні кадри

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ
КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 27 (354)

П'ЯТНИЦЯ, 1 вересня 1989 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 1 коп.

ПЕРЕХОДИМО НА УКРАЇНСЬКУ МОВУ

Цікавий факт — наприкінці літа інститутська науково-технічна бібліотека зафіксувала різкий попит на українсько-російські та російсько-українські словники. Зараз тут уже нема на видачі жодного екземпляра цієї літератури. Бібліотека шукає словників на базі і в книжкових магазинах, щоб придбати їх у кількостях якомога більших.

Чим пояснюється цей специфічний бум?

Насамперед тим, що тільки в нинішньому році Мінвуз УРСР тричі надсилав документи, якими наказує розпочати активну підготовку по розширенню сфери використання національної мови в інститутському житті.

Не можна сказати, що ці рішення сприйняті з однозначним захопленням. Дехто вважає їх помилковими, дехто — поспішливими, декого лякають труднощі, бо перехід викладання з

російської на українську — безболісний. Але справа це необхідна, вона в душі перебуває, в душі нашого часу. Мусимо зважати також на реальний стан речей.

Не секрет, що половина, а може, й більше абітурієнтів, приходять до інституту зі шкіл з українською мовою викладання. Можна собі уявити почуття студента першого курсу, коли на уроках математики замість звичного «кута» доводиться говорити «угол», замість «дотична» — «касательная», замість «додатки» — «слагаемые» і т. д. Поки силкуєшся перекласти, втрачаєш на розумінні змісту.

То ж і не дивно, що чимало викладачів на першому і другому курсах в силу необхідності читають математику, фізику та деякі інші предмети українською мовою, хоч це не вимагається і не стимулюється.

Гадаю, що не варто

зайвий раз говорити про потребу переходу на українську мову в різних сферах життя. Про це зараз достатньо пише республіканська періодика. В цій справі треба від слів переходити до діла.

Таким діловим і спрямованим документом для нашого інституту буде наказ, який на початку вересня підпише ректор, про роботу ректорату, деканатів, кафедр, відділів та служб по запровадженню української мови в навчальний процес. Передбачено до 1 жовтня відкрити факультативи по вивченню української мови для інститутських викладачів. З цією метою на умовах погодинної оплати будуть запрошуватися вчителі вінницьких шкіл. Робочий план і програму факультативу передбачено розглянути у вересні на засіданні методичної ради і затвердити на раді вечірній.

Наказ зобов'язує лабораторію соціологіч-

них досліджень провести спеціальне опитування серед студентів і за їхнім бажанням до початку 1990—1991 навчального року укомплектувати окремі учбові групи, в яких заняття будуть проводитись українською мовою.

Вже з 1 вересня почнеться поступовий перехід на національну мову діловодства, зборів, нарад і засідань. Господарській частині доручено до 15 вересня з'ясувати потребу часткового переведення на український шрифт друкарських машинок, а до 25 вересня відправити заводу-виготовлювачу відповідне замовлення на придбання необхідних літер українського алфавіту.

Вся ця робота буде поставлена під суворий контроль ректорату і парткому і вже в грудні особи, відповідальні за виконання наказу, звітуватимуть про те, що зроблено.

В. ОМЕЛЯНЧУК,
нач. учбової частини.

Наш студентський будівельний загін складався з 13 четвертоккурсників енергетичного факультету. Працювали в плісківському колгоспі ім. Леніна Погобищенського району. З восьмого червня по двадцять шосте липня нами було вико-

нону Павло Гусляков, боєць Володимир Балицький, котрий буквально за лічені дні освоїв професію оператора розчинно-бетонного вузла, Віктор Цимбал, який зарекомендував себе класним муляром. Доброго слова заслужили і

три дні працювали в рахунок фонду обласного штабу студзагонів, перерахувавши туди 1950 карбованців.

Слід також сказати, що колгосп створив для нас непогані матеріально-побутові умови. Було де жити, було чим смачно і калорійно харчуватись, а після роботи — змі-

стовно відпочити. Сорок з лишком днів, проведених у будівельному загоні, не минули безслідно. Ми набули на колгоспних ринштуннях досвіду і вміння, зміцнили, як говориться, і тілом і духом.

В. БОГАЧУК,
командир загону
«Енергетик».

Почерк „Енергетика-89“

нано робіт на 85 тисяч карбованців. Іншими словами, договір, укладений між загonom і колгоспом виконано на 125 проц.

Спорудили коробку банно-прального комбінату, реконструювали зернохосвище, два корівники, завершили опоряджувальні роботи в будинку для молодих спеціалістів.

Всі працювали сумлінно, з повною віддачею, але все — такі найвищої похвали заслуговують комісар за-

Петро Ситник, і Гешау Белаї Дебела, мій однокурсник з Ефіопії, і майстер загону Ігор Адамчук.

Ясна річ, наше перебування в Плісківі не обмежувалось тільки будівельними справами. В порядку шефської допомоги оновили сільський стадіон, впорядкували братську могилу солдат, загиблих при звільненні тутешніх місць від фашистів, брали участь в організації місцевої самодіяльності. А ще

Впродовж літа наш фотокореспондент Рем Кутков побував у багатьох студентських будівельних загонах. Цей знімок він зробив у радгоспі «Олександрівський» Тростянецького району. За роботою — бійці загону «Механік» машинобудівного факультету В. Деркач, І. Головатюк, О. Олексюк, А. Гончаренко.



ТРАГЕДІЇ ТРЕТЬОГО СЕМЕСТРУ

Це було, як грім серед ясного неба — 4 липня, якраз у той день, коли новий ректор приступив до виконання своїх обов'язків, надійшло повідомлення з села Чернятки Бершадського району перебуваючи на виробничій практиці, тут загинув студент інженерно-будівельного факультету Анатолій Кравчук. Пішов після роботи купитися і, не знаючи броду стрибнув з висоти головою на те місце, де під водою був пеня.

Я чув, як коментувалась ця надзвичайна подія:

— Дика випадковість. Таких трагедій в інституті не було півтора десятик років...

А через два з половиною тижні після нещастя в Чернятці прилетіла чорна вість з села Іванівки Вінницького району — в загоні машинобудівного факультету «Авангард» смертельно травмований студент IV курсу Володимир Кушнір.

— Як же це? Адже там командиром Толя Ременяк. Комуніст, колишній афганець, хлопець твердого, навіть жорсткого характеру.

Щось тут не те...

І справді не те... Після роботи троє студентів на чолі з самим Ременяком (який, до речі, здобуває професію за курсом «Автомобілі і автомобільне господарство») за пропозицією колгоспного шофера сіли втрихох на одне вільне місце в кабіні і подались до сусіднього села на танці. Якоїсь хвилини водій, котрому було незручно правити машиною, чи то втратив пильність, чи взагалі не дуже про неї дбав — і машину поволокло в кювет, перевернуло. Всіх пасажирів скалічило, а травми Володі Кушніра виявились смертельними.

Через декілька днів в молодіжній газеті «Комсомольське плем'я» з'явилась стаття «В результаті аварії»...

Коли безпричинно вмирає молода, здорова людина, у її смерті винні всі — і ті, хто її народжував, і ті, хто жив поряд, і ті, хто навчав, і ті, хто відповідав за її перебування там, де настала смерть.

Кореспондент докоряв Олександрю Янченку, як секретарю інсти-

тутської комсомольської організації, Олегу Плакидюку, як начальника штабу інститутських загонів. Винні вони безперечно. Але ця вина здається мені чисто формальною, скажати б — службовою.

Не додивились, послабили контроль. Олександр Янченко звинувачено в тому, що він слабо знає життя будівельних загонів, будуючи там наскоками по декілька годин.

Але хіба можна одній людині за два літніх місяці бувати в тридцяти восьми загонах по декілька днів?

Вина Олександра Янченка (та й не тільки його), в тому, що командиром загону «Авангард» став Анатолій Ременяк.

Втім, він не міг ним не стати — саме таких ми обираємо (читайте — призначаємо) у першу чергу, бо не в кожного така блискуча анкета, як у Ременяка. Ми звикли до анкет, як до охоронних грамот порядності і чистоти, але дуже часто забуваємо звернути ту анкету з думкою колективу.

Тим часом, колектив,

як з'ясувалось пізніше, свого ватажка не поважав. Анатолій любив і наводив дисципліну для всіх — тільки не для себе. До себе він ставився з особливою міркою, до себе прилаштовував правило: «Що попові можна, те дякові — зась!» Самоповага в Ременяка була настільки високою, що це було помітно кожному, хто знав його ближче, хто сидів за однією з ним партою.

Знали про це і ті, хто висував його на командирський пост, але бралось до уваги насамперед вміння організувати й скоординувати. Надмірне ж самолюбство розглядалось, як дріб'язок, така собі іпостась моралі. А воно виходить, що мораль — це та грань, яка в окремих ситуаціях може бути вирішальною, або й життєвою.

Ременяк нікому не дозволяв нікуди відлучатись, а сам сів у кабіну машини та ще й посадив поряд двох товаришів. Це ж усьупереч найелементарнішим правилам безпеки використання автомобілів... Тим часом Анатолій — майбутній інженер-автомобіліст.

Одне слово, нема виправдання цій трагедії. Проте Олександр Янченко розповідав, що в

будівельних загонах сприймали обидва трагічні випадки з гідним подиву спокоєм. Це, мовляв, недобре, це страшно, це жалко, але в нас такого бути не може, у нас все по-іншому. А підеш на об'єкт, подивившись і бачиш — там стримить серед стежки дротина, на яку можна випадково наразитись і зостатись без ока, там «грають» клавшами дошки рихтувань, там лежить на хиткому помості купа цегли і під нею ходять...

...На місяці трагедії, на всі об'єкти виїздили комісії, шукали недоліки, напучували, попереджали, але не можна сказати, що ці розмови сприймалися так, як повинні б сприйматися. Дух благодушності уже став стилем будівельних загонів і його не так просто позбутись. В такій атмосфері можливі нові неприємності. І вони цього літа покарали наш інститут ще й третьою трагедією. Цього разу біда сталася прямо на робочому місці в селі Серби́нцях Жмеринського району.

Котився дорогою віз, випадково обірвав електропровода, що подавав струм до бетонозмішувача. Всі це побачили. Командир заго-

ну радіотехнічного факультету «Альфа» Василь Оранський сказав, що усе влаштує і подався шукати електрика. Студент п'ятого курсу Юрій Милаш вирішив сам підключити дрота, але підключив не так, як треба, струм пішов на корпус бетонозмішувача. Досить було торкнутись до нього рукою...

Третій реквієм за літо. Небувале і страшне! Щось не так у студентських будівельних загонах. Ходять-множаться чутки, що ідуть сюди хлопці тільки задля того, аби будь-якою ціною урвати довгого карбованця...

Ще один темний бік медалі?

Не хочеться вірити. Але коли біда — всі аргументи мають силу.

Ясно одне — бійців для студентських будівельних загонів треба добирати пильніше, а готувати — досконаліше, ґрунтовніше. Природне бажання студента поліпшити свій небагатий бюджет повинно в першу чергу ув'язуватись з високими професійними і моральними якостями, бездоганною дисципліною, винятково сумлінним дотриманням техніки безпеки.

В. ІВЧЕНКО.

Як служите народові, депутати?

На початку наступного року відбудуться чергові вибори народних депутатів до місцевих рад. Проходять вони в тих умовах демократизації і гласності, що продиктовані перебудовою нашого суспільства. Ні для кого не секрет, що вибори попередніх літ надзвичайно спрощувались. Вони фактично були формальністю, голосуванням за ту єдину кандидатуру, котра висувалась дуже часто не за принципом громадської активності, принци-

повості й діловитості, а за мірою «послушання» і бездоганності анкети.

Не хочемо цим сказати, що обранці до місцевих рад від нашого інституту виявились саме такими. Швидше навпаки. Депутатами Ленінської районної Ради на попередніх виборах (червень 1987 р.) стали директор СКТБ «Модуль», доктор технічних наук, професор

О. П. Стахов, старший викладач кафедри нарисної геометрії і машинної графіки, кандидат технічних наук А. В. Шевченко, студентка ФОТ Т. В. Юрчук. До міської Ради нами були обрані доцент кафедри історії, кандидат історичних наук Л. П. Громова, студентка ІБФ М. В. Гулішевська, студентка енергофаку А. П. Тесленко, до обласної Ради народних

депутатів наш колектив послав відмінницю навчання з факультету автоматики й мікроелектроніки Світлану Кондрашову.

Як же ці обранці виконують наше довір'я в Радах? Що вони там роблять, як представляють нашу інтереси, виконують наші накази, які добрі справи на їхніх рахунках? Чим вони можуть похвалитися?

А може не мають чим? Може вони тільки рахувались депутатами? Може не робили нічого? Таке теж буває.

Про все це ми маємо право та, власне, й обов'язок запитати їх своїх, в переддень нових виборів. Можливо, помилки цього депутатського складу стануть уроком для наших майбутніх обранців. Одне слово, редакція пропонує про все поговорити відверто на сторінках газети.

Гадаємо, що під час цього обговорення ви

назвете імена, які, з вашого погляду, заслуговують права балотуватись на виборах, адже віднині депутатські списки формуватимуться не за дверима щільно зачинених кабінетів, а гласно, на підставі наших з вами суджень, міркувань, оцінок. Таким чином, якість радянської влади залежатиме від нашої громадської активності. Оберемо зрештою тих, кого заслуговуємо.

Отже, запрошуємо до розмови про роботу наших депутатів.

В готовності номер 1

Так би я назвав стан навчальних аудиторій і кабінетів, інженерних комунікацій вузівського містечка, підготовлених до нового навчального року і до зими. З виділених на 1989 рік 400 тисяч карбованців для капітального й поточного ремонтів освоєно вже 286 тисяч.

Працівники АГЧ спільно з залученими до ремонтно-будівельних робіт студентами спорудили шатрову покрівлю першого навчального корпусу, уклали плитову долівку на двох поверхах цього ж приміщення і на чотирьох поверхах гуртожитку номер 5, на двох поверхах інститутської їдальні. Поновлені віконні рами в першому навчальному корпусі і дверні полотна в першому, другому та третьому гуртожитках. Замінені всі стояки подачі холодної й гарячої води в гуртожитку номер 5 і, частково, в гуртожитку номер 4. Промито котли котельної і всю тепломагістраль. Здійснено ремонт буфетних приміщень, рєзташованих в навчальних корпусах і гуртожитках. Скрізь проведено побілку стін і фарбування підлог, вікон, дверей тощо.

Напередодні нового навчального року наш житловий фонд поповнився новоспорудженим гуртожитком на 265 місць, який дістає свій порядковий номер 6. Приміщення укомплектоване ліжками, тумбочками, полицями тощо.

Наближається до завершення будівництво навчального корпусу енергофаку. Для нових лекційних залів, лабораторій, кабінетів придбано і доставлено понад дві третини комплекту меблів.

О. ТАРАНУХА.

проректор по АГЧ.



Відпочивали у Степашках



ПЕРШІ КРОКИ

Три роки тому група студентів і співробітників нашого інституту, об'єднана любов'ю до підводного плавання, пройшла спеціальний курс навчання при Вінницькій морській школі ДТСААФ. Їм видали посвідчення спортсменів-підводників з правом занурення в будь-яких акваторіях СРСР. Так у нашому інституті народився клуб любителів підводного плавання.

За перший рік придбали два акваланги, ще три купили за власні гроші, почали тренуватись у водоймищах області. Влітку, умовившись з прикордонниками, подались до Криму. Вивчали світ моря, допомагали місцевому колгоспу, котрий займається вирощенням мідій, проводили деякі роботи під водою.

Це стало традицією — нинішнього року їздили до Криму уже втретє групою в 42 чоловіка. Велику допомогу подав міський центр НТТМ, який не тільки оплатив витрати на харчування й дорогу, а безкоштовно виділив на час поїздки вантажну машину, катер, кілька аквалангів. Багато допомагає нам також, арендуючи плавальний басейн СКА, спортклуб ВПІ на чолі з його головою О. П. Мрищук. А серед ентузіастів підводного плавання найбільшою активністю відзначається асистент кафедри вищої математики Ю. П. Шалінський, доцент кафедри АП Ю. П. Бурмистров, студент ФАМ М. Загіря.

В перспективі на базі клубу підводного плавання буде проводитись навчання спортсменів-підводників для служби в армії, зйомки фільмів під водою, різні археологічні роботи, але для цього треба ще чимало потрудитись.

І. ЗЕЛЕНСЬКИЙ,

асистент кафедри ОТ.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.